

ת"פ 25940/12/12 - מדינת ישראל נגד מוחמד טוויל

בית משפט השלום בירושלים

20 מרץ 2014

ת"פ 25940-12-12 מדינת ישראל נ' טוויל

בפני כב' השופטת דנה כהן-לקח
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

מוחמד טוויל

הנאשם

גזר דין

רקע

1. ביום 2.6.2013 הרשעתי את הנאשם לפי הודאתו, בעבירות שיוחסו לו בכתב-האישום כדלקמן: התפרצות למקום שאינו משמש למגורים או תפילה (וביצוע גניבה) לפי סעיף 407(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); גניבה לפי סעיף 384 לחוק העונשין; והזיק בזדון לפי סעיף 452 לחוק העונשין.

בהתאם לנטען בכתב-האישום, בין יום 10.11.2012 בסמוך לשעה 15:00, לבין יום 11.11.2012 בסמוך לשעה 08:00, התפרץ הנאשם למשתלה בירושלים וביצע גניבה. באותן הנסיבות, נכנס הנאשם למשתלה, ניגש אל בקתת עץ במקום המשמשת כמשרד המשתלה, עקר את חלון המזגן בבקתת העץ, שבר קורות עץ ודרך הפתח שנוצר נכנס למשרד. הנאשם גנב מהמשרד סכום של ₪ 2,000 לערך אשר היה בקופת המשרד. בנוסף, הנאשם עקר וגנב מצלמות במעגל סגור וכן מכשיר הקלטה של המצלמות. הנאשם זרע הרס רב במקום והזיק בזדון לנכס, בכך ששפך מים על מחשב הקופה, עקר את חלון המזגן ושבר קורות עץ וכן פרץ את ארון החשמל במשרד. בכל אלה הודה הנאשם ובגין כך הורשע בעבירות שיוחסו לו.

2. במסגרת הסדר הטיעון ביניהם, הסכימו הצדדים כי המאשימה תגביל עצמה בטיעוניה לעונש לשנת מאסר בפועל, מאסר על-תנאי וכן הפעלת התחייבות כספית עליה חתם הנאשם בתיק קודם, ואילו בא-כוח הנאשם יהיה חופשי בטיעונו. נוכח גילו של הנאשם בעת ביצוע העבירות, נשלח הנאשם להכנת תסקיר שירות מבחן לעונש. בנוסף, לבקשת בא-כוח הנאשם, הוריתי על הפניית הנאשם לממונה על עבודות השירות.

תסקיר שירות המבחן וחוות דעת הממונה על עבודות השירות

3. מתסקיר שירות המבחן עולה כי הנאשם הינו כיום כבן 20, רווק. טרם מעצרו, עבד הנאשם במשך כארבע שנים בשיפוצים. שירות המבחן התרשם כי מדובר בצעיר שטרם גיבש את זהותו כבוגר, יש לו קושי בקבלת סמכות ומרות, הוא

עמוד 1

בעל תפיסה ילדותית ומתקשה להבין את תוצאות מעשיו. שירות המבחן ציין בתסקירו כי בפגישה עימו, הנאשם לא לקח אחריות על המעשים. בכל הנוגע להמלצה - שירות המבחן ציין כי התלבט. מחד גיסא, צוין כי הנאשם לא לקח אחריות על מעשיו וכי קיימת חזרתיות על מעשים מהעבר, באופן שנראה כי הענישה הקודמת לא יצרה אצל הנאשם הרתעה מספקת והפנמה של חומרת המעשים. מאידך גיסא, לא דווחו הפרות של תנאי מעצר הבית בו שהה הנאשם, ואף לא נפתחו לנאשם תיקים נוספים מאז ביצוע העבירות בגינן הורשע בתיק הנוכחי, באופן שיכול ללמד על השפעה אפקטיבית, הרתעה והפנמה של הפסול במעשים. בסופו של דבר, שירות המבחן המליץ להימנע משליחת הנאשם לעונש מאסר בפועל מאחורי סורג ובריאח. צוין בתסקיר כי במידה ובית-המשפט יראה לנכון להטיל על הנאשם עונש מאסר בפועל, ההמלצה היא כי הדבר ייעשה בדרך של עבודות שירות. בנוסף, ההמלצה היא למאסר מותנה ופיצוי לנפגעי העבירה.

יוער כי בהתאם לחוות דעת הממונה על עבודות השירות מיום 13.3.2014, הנאשם נמצא מתאים לביצוע עבודות שירות.

טיעוני הצדדים לעונש

4. המאשימה עמדה על חומרת העבירות שביצע הנאשם ונסיבות ביצוען, ועל הנזק שנגרם בגינן. לשאלת בית-המשפט, טענה המאשימה כי מתחם העונש ההולם את מעשי העבירות נע בנסיבות המקרה בין 6 ל- 18 חודשי מאסר בפועל. במקרה דנן, הסכימה המאשימה במסגרת הסדר הטיעון להגביל עצמה לעונש של 12 חודשי מאסר בפועל. נוכח חומרת המקרה, עברו הפלילי של הנאשם הכולל אי הרשעה בעבירות רלוונטיות בבית-משפט לנוער, וכן אי לקיחת אחריות מצד הנאשם לפני שירות המבחן, עתרה המאשימה לעונש ברף הגבוה של הסדר הטיעון (קרי- 12 חודשי מאסר בפועל), מאסר על-תנאי וכן הפעלת התחייבות כספית בסך 4,000 ₪ עליה חתם הנאשם בהתאם לגמר-דין שניתן בעניינו בבית-המשפט לנוער.

מנגד, בא-כוח הנאשם עמד על מכלול הנסיבות לקולא בעניינו של הנאשם, ובהן ההודאה, גילו הצעיר של הנאשם בעת ביצוע העבירות, הנסיבות האישיות, וכן ימי המעצר מאחורי סורג ובריאח וכן מעצר הבית הממושך בהם שהה הנאשם. בנוסף, טען הסנגור כי נערך הסכם סולחה בין משפחת הנאשם למשפחת המתלוננים, במסגרתו לפי הנטען שילמה משפחת הנאשם פיצוי בסך 50,000 ש"ח. בהתחשב בכל אלה, עתר הסנגור להסתפק במאסר על-תנאי ובהפעלת ההתחייבות הכספית בתשלומים. הנאשם עצמו בדבריו לפני שב על כך שהוא מודה במעשים ונוטל אחריות לביצועם, וכן הביע צער וחרטה על מעשיו.

מתחם העונש ההולם אל מול טווח הענישה המוסכם בין הצדדים

5. בעפ"ג (י-ם) 30554-11-13 זקן נ' מדינת ישראל (5.2.2014), מותב תלתא של בית-המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופטים סגל, גרינברגר וזראל) הביע דעתו כי במצב בו נערך בין הצדדים הסדר טיעון המבוסס על טווח ענישה מוסכם, על בית-המשפט הגוזר את הדין לקבוע תחילה את מתחם העונש ההולם בהתאם לאמות-המידה שנקבעו בתיקון 113 לחוק העונשין. לאחר מכן, על בית-המשפט לוודא כי הסדר הטווח העונשי המוסכם אינו חורג באופן בלתי סביר ממתחם הענישה ההולמת, וזאת לפי אמות-המידה שנקבעו בע"פ 1958/98 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(1)

577. בשלב האחרון, על בית-המשפט לגזור את הדין בהתאם למכלול השיקולים הרלוונטיים לעניין (וזאת מבלי להגביל עצמו בהכרח לשיקולים המנויים בהוראות תיקון 113 לחוק העונשין). על-אף שניתן למצוא בפסיקתם של בתי-המשפט דעות אחרות בשאלת היחס בין תיקון 113 לחוק העונשין לבין הסדרי טיעון בהם נקבע טווח ענישה מוסכם, ראיתי לבחון את הסדר-הטווח שהוסכם בין הצדדים במקרה דנן, בהתאם למתווה האמור.

6. **הערכים החברתיים המוגנים** שנפגעו כתוצאה מהעבירות בגין הורשע הנאשם, עניינם שמירה על הקניין והרכוש הפרטי וכן הגנה על הפרטיות ועל תחושת הביטחון האישי של הפרט. התפרצות לבית עסק טומנת בחובה גם פוטנציאל להתפתחות אלימה, העלולה להוביל חלילה לפגיעות בגוף ובנפש. למרבה המזל, פוטנציאל זה לא התממש במקרה דנן.

בחינת **נסיבות ביצוע העבירות** בתיק שלפניי מלמדת כי הנאשם התפרץ למשתלה וגנב מהמקום כסף מזומן בסך 2,000 ₪ וציוד שכלל מצלמות במעגל סגור ומכשיר הקלטה של המצלמות. בנוסף למעשי ההתפרצות והגניבה, הנאשם זרע הרס במקום. הוא עקר את חלון המזגן בבקתת העץ המשמשת כמשרד המשתלה וכן שבר קורות עץ במטרה להיכנס פנימה. בהיותו בתוך המשרד, הנאשם שפך מים על מחשב הקופה, פרץ את ארון החשמל במקום ועקר מצלמות אבטחה ממקומן. הנזק שנגרם ממעשי העבירות כולל, אפוא, את עצם גניבת הכסף והציוד וכן את ההרס שזרע הנאשם במשרד המשתלה. נראה כי הנאשם ביצע את מעשי העבירות לבדו, בלא שנילווה למעשים תחכום מיוחד. כפי הנראה, הסיבה לביצוע עבירות ההתפרצות והגניבה נעוצה בקושי כלכלי (כך עולה לכאורה מתסקיר שירות המבחן).

בחינת **מדיניות הענישה הנוהגת** בגין עבירה של התפרצות למקום שאינו משמש למגורים או לתפילה לצורך ביצוע גניבה ועבירות הנלוות לכך, מלמדת כי בתי-המשפט נוהגים להטיל עונשים הנעים מהטלת מספר חודשי מאסר בפועל אשר יכול וירוצו בעבודות שירות, ועד עונשי מאסר בפועל משמעותיים לריצוי מאחורי סורג ובריח (ראו והשוו: רע"פ 8114/10 אבו חדיד נ' מדינת ישראל (7.11.2010); רע"פ 5552/10 ברכה נ' מדינת ישראל (25.7.2010); ת"פ (פ"ת) 13469-06-13 מדינת ישראל נ' לשצינסקי (8.1.2014); ת"פ (ת"א) 51594-09-11 מדינת ישראל נ' בדוי (18.3.2013); ת"פ (ק"ג) 37570-01-10 מדינת ישראל נ' אבו עסא (1.1.2013)).

בהתחשב בעקרון ההלימה המהווה עקרון מנחה בענישה; בהתחשב בערכים המוגנים שנפגעו ובמידת הפגיעה בהם; בהתחשב בנסיבות ביצוע העבירות במקרה דנן; וכן בהתחשב בענישה הנוהגת; אני סבורה כי בגין העבירות בהן הורשע הנאשם, אשר בוצעו כאשר הנאשם לבדו וללא תחכום מיוחד, **מתחם העונש ההולם נע ממספר בודד של חודשי מאסר בפועל אשר במקרים מתאימים יכול וירוצו בדרך של עבודות שירות, ועד 18 חודשי מאסר בפועל.**

7. כאמור, במקרה שלפניי נערך בין הצדדים הסדר טיעון שכלל **טווח ענישה מוסכם**, לפיו המאשימה תעתור לעונש של 12 חודשי מאסר בפועל, בעוד הסנגור יהיה חופשי בטיעונו. לאחר ששקלתי את טענות הצדדים; ולאחר שבחנתי את טווח הענישה עליו הוסכם במסגרת הסדר הטיעון, אל מול מתחם העונש ההולם על-פי עקרונותיו של תיקון 113 לחוק העונשין; באתי למסקנה כי הרף העליון של הטווח המוסכם (12 חודשי מאסר בפועל) מצוי בגדרי מתחם העונש ההולם (ביתר פירוט- הרף העליון עליו הסכימו הצדדים ממוקם בטווח הבינוני של מתחם הענישה ההולמת).

הסכמת הצדדים בעניין זה נראית בעיניי סבירה וראיתי לכבדה. אשר לעתירת הסנגור להסתפק בעונש מאסר מותנה - המדובר בחריגה משמעותית לקולא מהרף התחתון של מתחם הענישה ההולמת. נוכח ההסדר הקבוע בסעיף 40ד(א) לחוק העונשין; בהתחשב באמור בתסקיר שירות המבחן ובהמלצה המובאת במסגרתו; וכן בהתחשב בשיקולים לחומרה כפי שיפורטו להלן; לא מצאתי הצדקה להקל בעונשו של הנאשם בחריגה כה משמעותית ממתחם העונש ההולם.

קביעת העונש המתאים

8. **לחובת הנאשם**, עומדת חומרת המעשים ונסיבות ביצועם, לרבות ההרס שזרע הנאשם במקום אליו התפרץ לצורך מעשה הגניבה. חומרה זו מצדדת בהשתת ענישה מוחשית משמעותית. עוד יש להתחשב בעברו הפלילי של הנאשם, אשר כולל אי הרשעה בעבירות רכוש אשר בוצעו בשנים 2008 ו- 2009. בית-המשפט לנוער הלך כברת דרך לקראת הנאשם, נמנע מהרשעתו והשית עליו עונש של"צ וכן התחייבות כספית להימנע מביצוע עבירות רכוש. חרף זאת, שב הנאשם וביצע את העבירות בגינן הורשע בהליך הנוכחי. התנהלות זו של הנאשם יכולה להעיד על אי הפנמה של חומרת המעשים ועל העדר מורא מפני החוק. היא מדגישה את הצורך בהשתת ענישה שיהיה בה כדי להרתיע את הנאשם מפני הישנות המעשים, ושירות המבחן עמד על כך בתסקיר המונח לפניי.

לקולא, ניתן לזקוף לזכות הנאשם את השיקולים הבאים: ראשית, הנאשם הודה בעובדות כתב-האישום, ובכך חסך משאבים ציבוריים עקב ייתור הצורך בניהול הוכחות. שנית, בדיונים לפניי נטל הנאשם אחריות למעשיו ואף הביע צער וחרטה עליהם (לטענתו, חלה אי הבנה מול שירות המבחן אשר ציין בתסקיר כי הנאשם לא נטל אחריות למעשים). שלישית, שקלתי את העובדה שהנאשם משתייך לקבוצת הבגירים-צעירים, בהיותו כבן 20 היום וכבן 18 ו- 4 חודשים בעת ביצוע העבירות. רביעית, התחשבתי בכך שהנאשם היה עצור מאחורי סורג ובריה כחודש וחצי (מיום 6.12.2012 ועד יום 20.1.2013) ולאחר מכן היה נתון במעצר בית מלא במשך כחצי שנה (מיום 20.1.2013 ועד יום 15.7.2013, לאחריו אושרה הקלה בתנאי מעצר הבית של הנאשם). לבסוף, התחשבתי בטענת הסנגור לפיה נערך הסכם סולחה בין משפחת הנאשם למשפחת המתלוננים במסגרתו שולמו לפי הנטען פיצויים בסך 50,000 ₪. יוער כי לא הוצג לפניי הסכם סולחה כתוב, אולם הסנגור ציין לפניי כי הוא מעיד על הסכם הסולחה מידיעה אישית, שכן נטל חלק בעריכתו.

9. בהתחשב במכלול השיקולים לחומרה, לא ראיתי להימנע מהטלת עונש מאסר בפועל, וזאת על-מנת להעביר לנאשם מסר ברור ומרתיע מפני הישנות המעשים. יחד עם זאת, בהתחשב בנסיבות לקולא ובשים לב להיותו של הנאשם בגיר-צעיר, ראיתי לאמץ את המלצת שירות המבחן להימנע מהשתת עונש מאסר בפועל לריצוי מאחורי סורג ובריה. לפיכך, אגזור על הנאשם עונש מאסר בפועל לתקופה המרבית האפשרית לריצוי בדרך של עבודות שירות (מדובר בעונש המצוי בגדרי טווח הענישה המוסכם, וממוקם ברף התחתון של מתחם הענישה ההולמת), בתקווה כי הנאשם ישכיל להבין כי בית-המשפט הלך לקראתו כאשר נמנע משליחתו למאסר מאחורי סורג ובריה וישנה מדרכיו לעתיד לבוא. אוסיף ואומר כי נוכח הסכם הסולחה הנטען, לא ראיתי לחייב את הנאשם בפיצוי למתלוננים, ואף המאשימה לא עתרה לכך. אשר להתחייבות הכספית שהנאשם הפר במעשיו - אראה להפעילה, אולם אפשר לנאשם לשלם את סכום ההתחייבות בתשלומים, נוכח המצב הכלכלי המורכב של הנאשם ובני-משפחתו.

סוף דבר

10. נוכח מכלול הטעמים שפורטו, אני גוזרת על הנאשם כדלקמן:

א. 6 חודשי מאסר בפועל אותם יוכל הנאשם לרצות בעבודות שירות כפי שקבע הממונה על עבודות השירות בחוות-דעתו.

על הנאשם להתייצב לריצוי עונשו ביום 25.3.2014 עד השעה 10:00 במפקדת מחוז דרום, יחידת עבודות שירות, ליד כלא באר-שבע.

מובהר כי על הנאשם לעדכן את משרד הממונה בכל שינוי, אם יחול, בכתובת מגוריו. כמו כן, מוזהר הנאשם כי עליו לעמוד בתנאי הפיקוח ובביקורת הפתע, וכי כל הפרה בתנאי עבודות השירות עלולה להביא להפסקה מנהלית ולריצוי העונש במאסר בין כותלי בית הכלא.

ב. ההתחייבות הכספית שהוטלה על הנאשם בת"פ 1573/08 בבית-המשפט לנוער בירושלים, תופעל. הנאשם ישלם את הסך של 4,000 ₪ ב-10 תשלומים חודשיים שווים ורצופים החל מיום 10.5.2014 ובכל 10 שלאחר מכן. לא ישולם אחד התשלומים במועדו, תעמוד היתרה לפירעון מידי.

ג. מאסר על תנאי לתקופה של 4 חודשים למשך 3 שנים מהיום. התנאי הוא שהנאשם לא יבצע עבירת רכוש מסוג עוון, לרבות עבירה של היזק בזדון לפי סעיף 452 לחוק העונשין, ולמעט עבירה של החזקת נכס חשוד לפי סעיף 413 לחוק העונשין.

ד. מאסר על תנאי לתקופה של 6 חודשים למשך 3 שנים מהיום. התנאי הוא שהנאשם לא יבצע עבירת רכוש מסוג פשע.

המזכירות תשלח העתק פרוטוקול זה לשירות המבחן למבוגרים וליחידת הממונה על עבודות השירות.

זכות ערעור לבית-המשפט המחוזי בתוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, י"ח אדר ב תשע"ד, 20 מרץ 2014, במעמד הצדדים.